

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 201/2017-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Alenou Zadákovou, Kováčska 32, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 7/2013 (pôvodne vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 15 Ro 45/2010 a následne pod sp. zn. 17 C 263/2012) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 7/2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 7/2013 p r i k a z u j e k o n ať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré j e Okresný súd Rožňava p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Rožňava j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Aleny Zadákovej, Kováčska 32, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 7/2013 (pôvodne vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 15 Ro 45/2010 a následne pod sp. zn. 17 C 263/2012).

2. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo spisu okresného súdu (vyžiadaného ústavným súdom) vyplýva, že sťažovateľ je v postavení žalobcu účastníkom súdneho konania

vedeného okresným súdom pod sp. zn. 5 C 7/2013, predmetom ktorého je sťažovateľom uplatňovaný nárok na zaplatenie sumy 9 958,18 € z titulu vrátenia pôžičky.

3. Predmetné konanie sa začalo 16. novembra 2010 doručením žaloby sťažovateľa Okresnému súdu Košice I, ktorý pôvodne viedol konanie pod sp. zn. 15 Ro 45/2010. Následne po výzve na zaplatenie súdneho poplatku, priznania oslobodenia sťažovateľovi od jeho platenia na jeho žiadosť, vydaní platobného rozkazu a podaní odporu proti nemu bolo konanie ďalej vedené pod sp. zn. 17 C 263/2012. Okresný súd Košice I po zaslaní odporu sťažovateľovi na vyjadrenie, vyrubení súdneho poplatku žalovanému z podaného odporu, odvolaní žalovaného proti vyrubeniu poplatku a zmene zákonného sudcu 9. novembra 2012 postúpil vec okresnému súdu z dôvodu žalovaným vznesenej námietky miestnej príslušnosti.

4. Spis Okresného súdu Košice I bol 26. novembra 2012 doručený okresnému súdu a ďalej ním vedený pod sp. zn. 21 Ro 298/2012 a následne pod sp. zn. 5 C 7/2013.

5. Okresný súd v priebehu roku 2013 rozhodol o žiadosti žalovaného na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, vec prerokoval na pojednávaní 22. apríla 2013, následne zabezpečil výsluch svedka dožiadaným súdom, vyžiadal spis z okresnej prokuratúry, zistil stav konania vedeného medzi stranami o úroky z pôžičky, ktorá je predmetom tohto konania, vec prerokoval na ďalšom v poradí druhom pojednávaní vo veci konanom 18. novembra 2013 (ktoré bolo odročené na 3. február 2014) a vyžiadal od žalovaného zmluvu o pôžičke s 10 % úrokom z omeškania, na ktorú v konaní poukazoval.

6. V priebehu roku 2014 bolo bez prerokovania veci odročené pojednávanie nariadené na 3. február 2014 z dôvodu ospravedlnenia sa sťažovateľa, taktiež pojednávanie nariadené na 25. apríl 2014 z dôvodu ospravedlnenia sa zástupcu žalovaného a aj pojednávanie nariadené na 2. jún 2014 zastupujúcim sudcom. Vec bola prerokovaná na pojednávaní konanom 5. septembra 2014, ktoré bolo odročené pre účely výsluchu svedka, ktorého adresu sťažovateľ súdu následne na výzvu oznámil. Ďalšie pojednávanie nariadené na 3. november 2014 bolo odročené pre ospravedlnenie sa sťažovateľa a jeho

právnej zástupkyne, a to na 20. november 2014, na ktorom bola vec prerokovaná a pojednávanie bolo odročené na neurčito pre účely nariadenia znaleckého dokazovania z odboru grafológie navrhnutého sťažovateľom (na posúdenie pravosti podpisu sťažovateľa na zmluve predloženej žalovaným, pozn.).

7. V priebehu rokov 2015 a 2016 bolo vykonávané znalecké dokazovanie v spojení so zabezpečením porovnávacích podpisov od sťažovateľa a originálov zmlúv o pôžičkách predložených žalobcom i žalovaným v konaní. Znalcom bol vypracovaný znalecký posudok doručený okresnému súdu v marci 2017.

8. Podľa sťažovateľa sa konanie vedené okresným súdom, ktoré ku dňu podania sťažnosti trvá viac ako šesť rokov a nie je právoplatne skončené, vyznačuje neprimeranými priet'ahmi porušujúcimi ním označené práva.

9. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených práv (základné právo na prerokovania veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 os. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 7/2013, prikázal okresnému súdu v označenom konaní konať bez priet'ahov, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € a náhradu trov konania.

10. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 201/2017-20 z 19. apríla 2017 v spojení s opravným uznesením č. k. I. ÚS 201/2017-30 z 3. mája 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

11. Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. Spr. 5/17 z 23. mája 2017 doručeným ústavnému súdu 2. júna 2017, v ktorom uviedol, že „vo veci boli vykonávané priebežne úkony, avšak pojednávania boli odročené

jednak pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne, ako aj pre neprítomnosť strán sporu, prípadne svedkov. Vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie, pričom znalec vrátil spis bez vybavenia, a preto bolo nariadené znalecké dokazovanie ďalším znalcom. Znalecký posudok bol vypracovaný 27. 03. 2017. Samotný žalobca tým, že nepredložil požadované doklady na výzvu súdu a tieto boli predložené až jeho právnou zástupkyňou sám prispel k tomu, že znalecké dokazovanie nebolo ukončené skôr. Navrhujem preto prihliadnuť pri rozhodovaní na správanie sa strán sporu a tiež na skutočnosť, že v roku 2013 a v roku 2014 zákonná sudkyňa bola práceneschopná, čo tiež ovplyvnilo dĺžku konania. V prílohe pripájam aj vyjadrenie sudkyne [REDAKOVANÉ].“.

12. Podaním doručeným ústavnému súdu 19. júna 2017 sťažovateľ v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrval na dôvodnosti svojej sťažnosti.

13. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne

prerokovala bez zbytočných prietáhov, a zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

17. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

18. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

19. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

20. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP podľa, ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správnym súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

21. Povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

22. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva aj s ustanovení § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní, a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

23. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez prietáhov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

24. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie

účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

25. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (sťažovateľom uplatňovaný nárok na zaplatenie sumy 9 958,18 € z titulu vrátenia pôžičky) sa javí po skutkovej a právnej stránke ako čiastočne zložitejší, a to len vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania na overenie pravosti podpisov na zmluvách predložených stranami sporu. Avšak vzhľadom na to, že predmet konania tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, nemožno skutkovou náročnosťou veci ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania v trvaní viac ako 6 rokov bez meritórneho prvostupňového rozhodnutia vo veci, a tak aj bez jej právoplatného skončenia.

26. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľa. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že by k priet'ahom podstatnejším spôsobom prispelo správanie sťažovateľa.

27. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd z doručeného spisu okresného súdu zistil priebeh namietaného konania, ako je tento opísaný v časti I tohto nálezu, a konštatuje, že konanie sa začalo v novembri 2010 a nesporne v ňom došlo k neprimeraným priet'ahom spočívajúcim v neefektívnom postupe okresného súdu, keď vo veci sťažovateľa ani po viac ako šiestich rokoch od začatia konania nebolo prvostupňovým súdom meritórne rozhodnuté. Ústavný súd pritom nezistil žiadne okolnosti spočívajúce v zložitosti veci či správaní účastníkov, ktoré by mohli zistené priet'ahy v ich podstatnej časti ospravedlniť. Napriek tomu, že v postupe okresného súdu sú zjavné obdobia plynulého a koncentrovaného postupu v konaní s vykonávaním vecne nadväzujúcich úkonov smerujúcich k prerokovaniu a rozhodnutiu veci, vyskytujú sa

aj obdobia charakterizované nesústredeným postupom najmä v priebehu znaleckého dokazovania (nariadenie znaleckého dokazovania až 5. augusta 2015 po viac ako polroku od odročenia pojednávania konaného 20. novembra 2014 pre tento účel, predčasné predkladanie veci znalcovi bez zabezpečenia potrebných dokladov, na potrebu ktorých znalec vopred upriamil pozornosť okresného súdu, a neprimerané trvanie znaleckého dokazovania od augusta 2015 až do marca 2017, keď bol znalecký posudok súdu predložený znalcom).

28. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

29. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

30. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie vo veci nebolo skončené, ústavný súd vyhovel sťažnosti v časti návrhu na uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti

rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

32. Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých preťahoch v posudzovanom konaní. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhovel.

33. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu v celkovej sume 374,81 €.

34. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

35. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu. Keďže právna zástupkyňa predložila ústavnému osvedčenie o tom, že je platiteľom DPH, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom bola zvýšená o 20 %, čo predstavuje celkovú sumu 374,81 €.

36. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

37. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017